

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του SIR WALTER SCOTT

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Περί τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος ζοῦσε στὸ Ἐδιμβούργο ὁ ἰπότης σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ. Ὁ εὐθύμος αὐτὸς ἀριστοκράτης, ὁ ὀνομαστὸς γιὰ τὶς τρέλλες του, τὰ γλένια του, τὶς πολὺς μονομαχίες του, καὶ τὶς κατακτήσεις του στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς ἐποχῆς του, εἶχε πάρει γυναῖκα τὴ δεσποινίδα Τζέμμιν Φάλκονερ, ἀπὸ τὸ Κινζ Κόπλαν, ἀδερφή τῆς λαίδης Μπόθουελλ.

Ἡ Τζέμμιν Φάλκονερ τὸν εἶχε συμπαθήσει φαίνεται γιὰ τοὺς εὐγενικοὺς καὶ ἱπποτικούς τρόπους του καὶ τὸ κομψὸ καὶ ὁμορφὸ παράσημά του. Ἀλλὰ, ἂν καὶ τὸ παρουσιαστικὸ του κάθε ἄλλο φανέρονε παρὰ τέτοιο χαρακτήρα, ὁ σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ ἦταν σκληρὸς καὶ ἄκαρδος ἄνθρωπος. Ἐνῶ ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγαποῦσε μὲ πάθος, αὐτὸς, μετὰ τὸ γάμο του, τῆς φερότανε μὲ μιὰ ψυχρὴ καὶ σκληρῆ, ἂν καὶ λεπτὴ συγχρόως, ἀδιαφορία. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, συνειθίζε νὰ φεύγῃ τακτικὰ χωρὶς κανένα λόγο, σπ' τὸ σπίτι του, ν' ἀφήνῃ τὴ γυναῖκά του μόνη τῆς, καὶ νὰ λείπῃ καιρὸ. Ὁ ἀδελφὸς τῆς, ὁ ταγματάρχης Φάλκονερ, τοῦκανε συχνὰ παρατηρήσεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔδινε καμμιά σημασία.

Δυὸ χρόνια μετὰ τὸ γάμο του, ὁ σὲρ Φόρεστερ ἀποφάσισε νὰ πῆ στὸν πόλεμο ὡς ἑθελοντῆς. Ἦτανε μόδα τότε νὰ πηγαίνουνε στὸ μέτωπο οἱ κύριοι τῆς ἀριστοκρατίας. Νομίσε λοιπὸν ὁ φιλόδοξος εὐπατριδῆς πὸς δὲ θάκανε ἀσχῆμα νὰ πῆγαινε καὶ αὐτὸς γιὰ ν' ἀκουσθῇ τόνομά του.

Ἡ γυναῖκα του, μὴ μπορῶντας νὰ μὲνῃ μόνη στὸ σπίτι τους, πῆγε καὶ κάθισε μετὰ τῆς ἀδερφῆ τῆς στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπόθουελλ.

Δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς ποιά ἐποχὴ ἄφισε τὴν πατρίδα του ὁ ἰπότης σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ καὶ πῆγε στὴ Γαλλία· ἐκεῖνο τὸ χρόνον ὁ πόλεμος ἀργεῖνε καὶ χύθηκε αἷμα πολύ.

Ἀπ' τὸν καιρὸ πού τὴν ἄφισε, ὁ σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ μιὰ φορὰ εἶχε γράψῃ τῆς γυναίκας του. Τῆς ἔγραψε, μὲ δυὸ ξερὰ λόγια, ὅτι πέρασε καλὰ στὸ ταξίδι καὶ εἶχε φτάσει καλὰ στὴ Γαλλία. Ἄλλη φορὰ δὲν ξανάγραψε.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, εἶδανε στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ ἰπότης Φίλιπ Φόρεστερ εἶχε ἀναλάβῃ κάποια ἐπικίνδυνη κατόπτευσι καὶ εἶχε διακριθεῖ γιὰ τὴ γενναϊότητά του. Ἀπὸ τότε πέρασανε μῆνες, ἀλλὰ ὁ σὲρ Φίλιπ δὲν ξανακούστηκε πειά.

Τέλος ἐζήτησαν νὰ πληροφορηθοῦν ἀπὸ συναδέλφους του, καὶ ἔτσι ἔμαθαν ὅτι ὁ σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ δὲν ἦτανε πειά μὲ τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα.

Τί εἶχε γίνει ;

Τὸν εἶχανε πιάσει καὶ σκοτώσει οἱ ἔχθροί σὲ καμμιά ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀψιμαχίας πού ἔδιδναναν γόρην τόσο τακτικά τελευταία ; τὸν εἶχαν αἰχμάλωτο οἱ Γάλλοι ; ἢ ἄφισε τὸ στρατὸ ἐπίτηδες, γι' ἀγνωστο λόγον, καὶ πῆγε ἄλλου ; Δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς πληροφορήσῃ κανεὶς.

Τὸν εἶδαν καθισμένον σπουδαστήριό του.

Αὐτὴν ὅμως ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἔτυχε νὰ μὲνῃ στὸ Ἐδιμβούργο ἕνας ἄνθρωπος μοναδικῆς φήμης. Ἦταν ὁ Ἴταλὸς δόκτωρ Μ.α. Ντισσι Νταμιότι, πού ὁ κόσμος τὸν ἔλεγε ἀπλῶς «Ἴταλὸ γιατρό».

Ἐλέγανε πὸς ὁ Ἴταλὸς αὐτὸς σοφὸς ἤξερε κατὶ θαυματουργὰ φάρμακα καὶ μποροῦσε νὰ γιατρέψῃ ὅλες τὶς ἀρρώστειες. Ἄλλοι ἔλεγαν πὸς ἦτανε κομπογιαννίτης καὶ κοροῦδενε τὸν κόσμον, ἄλλοι τὸν ἔλεγαν γιὰ παλαβό. Οἱ κληρικοὶ τὸν κατηγοροῦσαν καὶ ἔλεγαν πὸς μεταχειριζότανε παράνομα καὶ ἄνοσια μέσα καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴ βοήθεια τοῦ Σατανᾶ γιὰ νὰ πετυχαίνῃ τὸ σκοπὸ του, καὶ ἔλάτρευε τὰ εἰδῶλα. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ δόκτωρ Μπαπτιστί Νταμιότι εἶχε φίλους πολλοὺς στὸ Ἐδιμβούργο πού τὸν ὑπεστήριζαν, καὶ πολλὺς κόσμος πῆγαινε καὶ τὸν ἐσυμβουλεύονταν. Ἀλλὰ ὁ σοφὸς αὐτὸς Ἴταλὸς δὲν ἔκανε μόνο τὸ γιατρό. ἤξερε καὶ νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα. Ἐλέγαν ἀκόμη πὸς μποροῦσε νὰ πληροφορήσῃ κάθε ἐνδιαφερόμενον γιὰ τὴν τύχη τῶν ἀπόντων συγγενῶν καὶ φίλων του.

Αὐτὴ ἡ φήμη ἔφτασε ὡς τὴν κυρία Φόρεστερ καὶ ἀποφάσισε νὰ πᾶ νὰ ρωτήσῃ τὸν Ἴταλὸ σοφὸ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀντρός τῆς.

***

Ἔτσι μιὰ μέρα, πρωτὶ-πρω, ἡ λαίδη Φόρεστερ καὶ ἡ ἰδίη Μπόθουελλ, φτωχικὰ ντυμένες σάν νοικοκυροῦλες τοῦ λαοῦ, βῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπόθουελλ καὶ τραβήξανε κατὰ τὴ συνοικία πού καθότανε ὁ δόκτωρ Νταμιότι.

Μόλις φτάσανε στὴν πόρτα καὶ χτυπήσανε, ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως, ἂν καὶ δὲν ἦθε ἀπὸ μέσα κανεὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μπήκανε μέσα καὶ βρέθησαν σ' ἕνα διάδρομο. Μόλις πέρασανε τὸ κατώφλι, ἡ πόρτα ἐκλείσε πάλι μοναχὴ τῆς.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου φαίνονταν μιὰ πόρτα. Προχώρησαν καὶ εἶδανε τὸ σοφὸ καθισμένον στὸ σπουδαστήριό του. Ἦτανε ψηλὸς, ἀδύνατος καὶ μελαχροινός· φαίνονταν ὡς πενήντα χρονῶν καὶ ἦτανε ντυμένος ἀπλὰ καὶ κομψὰ φοροῦσε μαῖρα, ὅπως φοροῦσαν ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς ἐποχῆς του.

Μόλις τὶς εἶδε, ὁ Ἴταλὸς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τὶς ἔκαιρέθησε μὲ τὸ σεβασμὸ πού θὰ χαιρετοῦσε κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ὄχι γυναῖκες τοῦ λαοῦ.

— Ξέρω, εἶπε, μὲ τὴν μεγαλειότητα τῆς εὐγένειας, ὅτι αὐτὴ τὴν στιγμή μὲ τιμοῦν με τὴν ἐπίσκεψί τους δυὲ κυρίες τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ἡ λαίδη Φόρεστερ καὶ ἡ λαίδη Μπόθουελλ. Ἄν δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ξέρω αὐτὸ καὶ γελιόμουνα μὲ τὴ μεταμφεσί σας, πὸς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος σ' αὐτὸ πού ζητᾶτε ;

Αἱ κυρίες δὲν μπορέσανε νὰ κρύψουν τὴ μεγάλη ἐκπληξί τους :

— Ἀφοῦ ξέρετε ὅλα αὐτὰ, εἶπε μόνο ἡ λαίδη Μπόθουελλ, θὰ ξέρετε καὶ μὲ τι σκοπὸ ἦρθαμε ἐδῶ.

— Τὸ ξέρω, μυλαίδη, εἶπε ὁ σοφός. Ἠρθατε γιὰ νὰ μάθετε τὴν τύχη ἐνὸς Σκωτζέ-

